

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 421/2017-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Reblánom, Cestice 118, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1 a 3 a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom Krajského súdu v Trenčíne a jeho uznesením sp. zn. 23 CoE 239/2015 z 28. júna 2016 a postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a jeho uznesením sp. zn. 2 Er 932/2008 z 27. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1 a 3, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 listiny, práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 23 CoE 239/2015 z 28. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením sp. zn. 2 Er 932/2008 z 27. marca 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ uzatvoril zmluvu o finančnom lízingu osobného motorového vozidla so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] finančné služby [REDAKOVANÉ], ktorá podala proti sťažovateľovi trestné oznámenie, ako aj návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 3 233,82 € s prísl., pretože sťažovateľ neuhradil viacero splátok, čím sa stala predčasne splatnou, a nesplnil si ani povinnosť vrátiť predmet zmluvy. Trestné oznámenie bolo podané pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, pretože uvedená spoločnosť predmet zmluvy nevedela sťažovateľovi odobrať. Okresný súd Trenčín vydal platobný rozkaz č. k. 57 Rob 175/2006-34 z 21. júna 2006, ktorý sa stal 11. augusta 2006 právoplatným a vykonateľným a stal sa exekučným titulom, na podklade ktorého sa začalo proti sťažovateľovi exekučné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 2 Er 932/2008.

3. V priebehu výkonu exekúcie proti sťažovateľovi vyšlo najavo v súčasne prebiehajúcom trestnom konaní, že sťažovateľove podpisy na predmetnej zmluve nie sú jeho pravými podpismi. Na základe znaleckého posudku, v ktorom bola zistená uvedená skutočnosť, bolo trestné stíhanie proti sťažovateľovi zastavené.

4. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku vyhotoveného v trestnom konaní sa sťažovateľ domnieva, že nikdy nemohol byť účastníkom právneho vzťahu so spoločnosťou [REDACTED] finančné služby [REDACTED], pretože uvedenú lízingovú zmluvu nepodpísal, a preto ani exekučný titul, na podklade ktorého sa exekúcia proti sťažovateľovi vykonáva, je materiálne nevykonateľný, a exekúcia preto musí byť zastavená pre jeho nespôsobilosť byť exekučným titulom.

5. Sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd napadnutým uznesením jeho návrh zamietol s odôvodnením, že nevzhliadol žiaden zákonný dôvod na zastavenie exekúcie. Skutočnosti, ktorými odôvodnil svoj návrh, mal podľa názoru exekučného súdu namietať ešte v pôvodnom (vyhl'adávacom) konaní. Nedostatky pôvodného konania však nie je možné napraviť v rámci exekučného konania a exekučný súd nemôže nahrádzať pasivitu sťažovateľa v pôvodnom konaní. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. Odvolací súd mal k dispozícii aj znalecký posudok vyhotovený pre účel trestného konania a posúdil ho ako tvrdenie sťažovateľa. Napokon uviedol, že sťažovateľ nepreukázal existenciu zákonných prekážok, ktoré by bránili ďalšiemu výkonu exekúcie.

6. Všeobecné súdy sa však dostatočne nevenovali materiálnou vykonateľnosťou exekučného titulu, ktorú sú povinné skúmať, a zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ predmetnú zmluvu nepodpísal. Taktiež napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov vytýka nedostatočné odôvodnenie, pretože nedávajú odpovede na ním predložené argumenty, ktoré svedčia v jeho prospech. Rozhodnutia všeobecných súdov preto považuje za neodôvodnené, a tým aj nepreskúmateľné, formalistické a arbitrárne. Všeobecným súdom vyčíta aj nedostatočnú aplikáciu a výklad zákona, pretože sa riadili

neúčinným znením Exekučného poriadku a výkonom exekúcie môže byť zasiahnuté do jeho práva vlastníť majetok, keďže nie je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu.

7. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že vysloví porušenie označených práv podľa ústavy, listiny dohovoru a medzinárodného paktu postupom a uzneseniami krajského súdu a okresného súdu. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a aby zaviazal spoločne a nerozdielne krajský súd s okresným súdom na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia a trov právneho zastúpenia.

II.

8. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1 a 3 a čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 13 a čl. 14 dohovoru a čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu postupom a uznesením okresného súdu

10. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd svojím postupom a napadnutým uznesením, ktorým jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol, porušil ním označené práva podľa ústavy, listiny dohovoru a medzinárodného paktu.

11. Ak sťažovateľ má alebo v minulosti sa mal možnosť domáhať ochrany svojich označených práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jeho sťažnosti. V danom prípade sa sťažovateľ mal možnosť obrátiť sa odvolaním podľa § 201 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) v spojení s § 58 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase podania a rozhodovania o odvolaní sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu na príslušný krajský súd, čo v danom prípade aj využil a o jeho odvolaní krajský súd rozhodol. Nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1 a čl. 127a ods. 1) a ústavný súd ho nemôže prekonať postupom podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa vzťahuje len na neprípustnosť sťažnosti spočívajúcu v nevyužití iných ako súdnych prostriedkov ochrany označených sťažovateľových práv.

12. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1

ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a zákonom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

13. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1 a 3, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu postupom a uznesením okresného súdu, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci odmietol.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1 a 3, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu postupom a uznesením krajského súdu

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí

na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

15. Sťažovateľ svojou v podstate totožnou argumentáciou spochybňuje aj napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým nevyhovelo jeho odvolaniu proti uzneseniu okresného súdu a potvrdil jeho vecnú správnosť, čím mal porušiť dotknuté práva sťažovateľa, pretože ho považoval nedostatočne odôvodnené, a krajský súd sa okrem toho nezaoberal všetkými argumentmi, ktoré uviedol sťažovateľ v odvolaní, nesprávne aplikoval právne predpisy, a tým mohlo byť zasiahnuté do práva sťažovateľa vlastníť majetok.

16. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak samotným rozhodovaním alebo v konaniach, ktoré im predchádzali, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd, pokiaľ ide o veci patriace do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nie je ani súčasťou sústavy všeobecných súdov, ktorú završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

17. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou, listinou, dohovorom a medzinárodným paktom garantovaných práv napadnutým uznesením krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu

a sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru a medzinárodného paktu existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

18. Ústavný súd v tomto konaní preto pristúpil k skúmaniu, či právny názor vyslovený v napadnutom uznesení krajského súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu č. k. 23 CoE 239/2015-143 z 28. júna 2016 dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. V odôvodnení krajský súd (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa) uviedol:

„... povinný po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal v zákonom stanovenej lehote námietky proti exekúcii, v ktorých však neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by namietal, že by po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo že by tu boli iné dôvody, pre ktoré by exekúcia bola neprípustná. Vzhľadom na to súd prvého stupňa uznesením zo dňa 09.04.2009, č. k. 2Er/932/2008-36 okrem iného námietky povinného proti exekúcii ako nedôvodné zamietol.

Predmetná exekúcia bola následne postupom súdu podľa § 56 ods. 1, 2 Exekučného poriadku uznesením zo dňa 26.03.2012, č. k. 2Er/932/2008-76 odložená až do právoplatného rozhodnutia o obnove konania vo veci sp. zn. 57Rob/l75/2006 vedenej na Okresnom súde Trenčín, keď mal za to, že výsledok konania o obnove konania bude mať v prípade úspechu povinného ako navrhovateľa vplyv na exekučné konanie tak, že bude daný dôvod pre zastavenie prebiehajúcej exekúcie. Odvolací súd v danej veci zistil, že Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 10.03.2014, č. k. 36Cb/37/2012-28 návrh povinného na obnovu konania vedeného na Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 57Rob/l 75/2006 zamietol v zmysle § 234 ods. 1, 2 OSP ako oneskorene podaný, nakoľko bol podaný po uplynutí subjektívnej aj objektívnej lehoty pre podanie návrhu na obnovu konania v zmysle § 230 ods. 1, 2 OSP. Tamojší súd konštatoval, že v konaní neboli preukázané dôvody podľa § 230 ods. 2 OSP, pre ktoré by bolo možné podať návrh na obnovu konania aj po troch

rokoch od právoplatnosti platobného rozkazu. Predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.09.2015, č. k. 16Cob/175/2015-84. V predmetnej exekúcii tak vzhľadom na odpadnutie dôvodu odkladu je možné pokračovať.

Povinný odôvodňuje svoje odvolanie okrem iného aj tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že vec nesprávne právne posúdil.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP prichádza do úvahy vtedy, ak skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom nie je v súlade s § 132 OSP, a to vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli za konania najavo, alebo pominuli rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo. Nesprávne sú aj skutkové zistenia, založené na vadnom hodnotení dôkazov.

Za správny považuje odvolací súd právny záver prvostupňového súdu, že v danej veci nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie, keď predmetná exekúcia sa vedie na podklade spôsobilého exekučného titulu, ktorým je právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Trenčín. Odvolací súd k správnym záverom súdu prvého stupňa dodáva, že v exekučnom konaní exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Súd nie je vo vykonávacom konaní oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučného titulu. Skutočnosti, ktoré povinný uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie, mal namietat' využitím opravného prostriedku voči rozhodnutiu vo veci samej. Povinný však proti vyššie uvedenému platobnému rozkazu odpor nepodal a predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.08.2006. Z hľadiska povinnosti exekučného súdu zastaviť exekúciu podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku nie je rozhodujúci povinným tvrdý dôvod pre takéto rozhodnutie, ale skutočne existujúci, t. j. exekučnému súdu preukázaný dôvod prekážky ďalšieho vykonávania exekučnej činnosti, ktorý v tomto konaní preukázaný nebol.

Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP) je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval.

Ani tento odvolací dôvod nie je daný, lebo súd prvého stupňa na správne zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis (predovšetkým § 57 ods. 1 Exekučného poriadku) a jeho ustanovenia, pod ktoré subsumoval skutkový stav a tieto primerane vyložil.

Námietku povinného, že súd prvého stupňa nerozhodol o jeho návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú nerozhodol, odvolací súd považuje za neopodstatnenú, nakoľko prvostupňový súd zamietnutím návrhu na zastavenie exekúcie rozhodoval aj o tomto návrhu povinného.

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že nie je opodstatnená ani námietka povinného týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, lebo toto rozhodnutie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 OSP.“

20. Predmetné rozhodnutie krajského súdu aj v spojení s uznesením okresného súdu, s ktorým sa krajský súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa v rozsahu, v ktorom sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd

nemusi dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) a také rozhodnutie možno považovať za ústavne konformné. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Pre úplnosť sa v súvislosti s uvedenými závermi žiada dodať, že exekúcia predstavuje nútený výkon povinnosti uloženej rozhodnutím súdu alebo rozhodnutím iného orgánu, ktoré Exekučný poriadok, resp. ustanovenia iných právnych predpisov považujú za exekučný titul. Účelom tohto tzv. vykonávacieho konania teda nie je nachádzať právo alebo priznať účastníkom konania, resp. procesným stranám ich práva alebo zaviazať ich na určitú povinnosť, pretože to bolo predmetom tzv. vyhľadávacieho konania, ktoré predchádzalo vydaniu exekučného titulu. Z tohto dôvodu exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu (vrátane postupu orgánu), teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal. Exekučný súd je naopak povinný vychádzať z prezumpcie správnosti exekučného titulu, pokiaľ sa zákonom predvídaným spôsobom nepreukáže opak (využitím opravných prostriedkov). Prípadné nedostatky v základnom (vyhľadávacom) konaní sú však pre exekučné konanie irelevantné; výnimku tvoria iba tie nedostatky, ktoré by mohli mať vplyv na vykonateľnosť rozhodnutia (napr. riadne doručenie rozhodnutia).

23. Základným procesným predpokladom na podanie návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vykonateľný exekučný titul, ktorý je aj povinnou prílohou tohto návrhu. Vykonateľnosť exekučného titulu je spôsobilosť rozhodnutia byť podkladom pre jeho nútený výkon, aby sa rozhodnutie stalo vykonateľným musí spĺňať formálne

náležitosti, ako aj materiálne náležitosti. Formálne náležitosti stanovujú procesné predpisy, podľa ktorých bol exekučný titul vydaný (napr. predpísaná forma rozhodnutia, či ho vydal orgán na to oprávnený, či bol riadne doručený a pod.)

24. Materiálne (obsahové) náležitosti spĺňa rozhodnutie vtedy, ak obsahuje presné označenie oprávneného a povinného tak, aby neboli zameniteľní s inými osobami, jednoznačne stanovuje povinnosť plnenia, ktorú má povinný splniť a ktorú je možné vymôcť niektorým zo spôsobov vykonania exekúcie uvedených v Exekučnom poriadku, a tam, kde lehotu na plnenie (tzv. paričnú lehotu) neurčuje procesný predpis, musí byť táto presne stanovená v rozhodnutí. Materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu však nespôsobuje skutočnosť, že viac ako päť rokov po vydaní exekučného titulu bolo v inom konaní zistené, že podpis na zmluve, z ktorej vyplýva povinnosť plniť, na čo bol sťažovateľ zaviazaný platobným rozkazom, nie je jeho pravým podpisom. Sťažovateľ už predsa v čase vydania platobného rozkazu musel vedieť, že predmetnú lízingovú zmluvu nepodpísal, avšak uvedenú skutočnosť nenamietal v pôvodnom konaní. Naopak, platobný rozkaz riadne prevzal a v zákonom ustanovenej lehote nepodal odpor, v ktorom by uvedenú skutočnosť mohol a mal namietat'. Taktiež ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v dôsledku procesnej pasivity sťažovateľa premeškal subjektívnu, ako aj objektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, v ktorom bol exekučný príkaz vydaný.

25. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že jednou zo základných zásad práva je „vigilantibus iura scripta sunt“, teda bdelym patrí právo alebo nech si každý stráži svoje práva, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Sťažovateľ však bol nečinný a nevyužil zákonnú možnosť podať odpor alebo mimoriadne opravné prostriedky, v rámci ktorých mu príslušné ustanovenia procesného predpisu umožňovali spochybníť skutkový stav, z ktorého Okresný súd Trenčín pri vydaní platobného rozkazu vychádzal. Exekučnému súdu práve z dôvodu účelu exekučného konania neprislúcha skúmať, či naprávať skutočnosti, ktoré boli zistené ešte pred vydaním exekučného titulu.

26. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil signály, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade sťažovateľa rozhodnutím všeobecného súdu došlo k takému procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle, teda niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto jeho časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1 a 3, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, čl. 14 ods. 1 a čl. 26 medzinárodného paktu, ústavný súd poznamenáva, že ich porušenie spája s porušením základných práv, zásah do ktorých však ústavný súd nekonštatoval, preto nemožno vysloviť záver ani o porušení označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a medzinárodného paktu. Aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostanými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017